

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **A. K.**, zast. Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2015, čj. OAM-699/ZA-ZA02-ZA15-2015, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o**:

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl tak, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil a zároveň určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení č. 604/2013“), je Španělské království.

V žalobě namítal, že v předcházejícím řízení byl zkrácen na svých právech. Napadeným rozhodnutím žalovaný porušil zejména ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobce trápí skutečné obavy z návratu do vlasti a žalovaný se dostatečně nezabýval ohrožením, kterému může být v případě návratu vystaven, zejména z důvodu pokračujícího válčení na Ukrajině. Obává se o život své rodiny i svůj vlastní. V doplnění žaloby soudem ustanovenou zástupkyní žalobce uvedl, že jeho manželka přicestovala do České republiky (dále jen „ČR“) na vízum vydané Španělským královstvím dne 10. 8. 2015. Žalobce však do ČR přicestoval na základě platného litevského víza vydaného dne 6. 6. 2015. Tato skutečnost však zcela v napadeném rozhodnutí absentuje. Jeho rodina do ČR přicestovala na rozdílná víza proto, že na Ukrajině nelze získat česká víza. Byl proto rád, že se mu podařilo získat vízum litevské, nikoliv však již jeho manželce a dětem. Byly proto rády za jakékoli vízum, v jejich případě vízum Španělského království. Jeho rodina vlast opustila z obavy před ohrožením života, jejich cílovou zemí byla Česká republika, především pro jazykovou podobnost. Chtějí zde přečkat dobu trvajícího ozbrojeného konfliktu, pak se chtějí vrátit do vlasti. Žalobce podotkl, že ve Španělsku nikoho nezná. Namítá, že dle článku 7 Dublinského nařízení je příslušná k posouzení jeho žádosti ČR, jako první stát, v němž byla žádost podána. Nadto dle článku 10 Dublinského nařízení je zřejmé, že žalobce má v ČR rodinné příslušníky (manželku a děti), o jejichž žádosti nebylo dosud v ČR ani jednou rozhodnuto. Respektive rozhodnutí o žádosti žalobce a rozhodnutí o společné žádosti jeho manželky a dětí je datováno totožně dnem 17. 9. 2015, ale žalobcova žádost byla rozhodnuta dříve, což je zřejmé z označení rozhodnutí číselnou řadou (žádost žalobce má číslo 699, žádost jeho manželky pak č. 698). Má za to, že předpoklady uplatnění článku 10 Dublinského nařízení jsou splněny a rozhodnutí žalovaného je tak v rozporu s tímto nařízením. Žalovaný dle žalobce toto nařízení nesprávně aplikoval, když nedodržel pořadí jednotlivých kritérií. Žalobce dále namítá porušení ustanovení § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu žalovaným a dále porušení ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. V další části žaloby žalobce popisuje svůj život ve vlasti (žil s rodinou v Doněcku, v oblasti probíhajícího ozbrojeného konfliktu) a zdůvodňuje, proč mu měl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu. Pokud mu tento azyl udělen nebyl, domnívá se, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů. Uvedl, že v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu je prioritní ochrana lidského života. Správní orgán se též nedostatečně vyrovnal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, když zcela nesprávně posoudil nebezpečí vzniku vážné újmy právě s ohledem na probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině v případě jeho návratu do vlasti. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Odmítá tvrzení žalobce o porušení ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť v případě napadeného rozhodnutí se nejedná o rozhodnutí ve věci samé. Vysvětlil, že poté, co žalobce podal dne 17. 8. 2015 v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu Dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti. Správní orgán v

souladu s čl. 7 Dublinského nařízení (uplatnění kritérií v pořadí, v jakém jsou uvedena) postupně v případě žalobce zkoumal a následně i vyloučil aplikaci kritérií daných články 8, 9 a 10 Dublinského nařízení. Zopakoval stejně jako v napadeném rozhodnutí nezbytnost aplikovat kritérium dané článkem 11 Dublinského nařízení. Dále uvedl, že dle čl. 18 Dublinského nařízení je tedy Španělsko státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, je tak povinno ho převzít a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný proto rozhodl o nepřípustnosti žádosti a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Uvedené znamená také to, že správní orgán meritorně nezkoumal, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, neboť k samotnému posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce není příslušná ČR, ale Španělské království. Žalobce, co se týče státu, o němž správní orgán v napadeném rozhodnutí konstatoval, že je státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, pouze uvádí, že ve Španělsku nikoho nezná. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutím není rozhodnutím věcným, to znamená, že ačkoli se jím řízení o žádosti v jednom členském státě zastavuje, protože je třeba formálně ukončit, žalobcova věc a jeho případné právo na azyl budou dále posuzovány, byť před orgány jiného státu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 2. 11. 2015 krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl při jednání za přítomnosti tlumočnice jazyka ruského.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 17. 8. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že ze své vlasti vycestoval dne 15. 6. 2015 autobusem a vlakem, do ČR pak mikrobusem přes Polsko (pozn. soudu: v napadeném rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že žalobce ze své vlasti vycestoval dne 15. 6. 2015 letecky z Kyjeva do Prahy společně se svou manželkou a dvěma nezletilými syny). Žalobce měl cestovní pas a litevské vízum. Současně s ním žádají o mezinárodní ochranu v ČR jeho manželka a dva nezletilí synové (pozn. soudu: jejich věc je zdejší soudem vedena pod sp. zn. 32Az 42/2015). Vlast opustili z důvodu současného válečného stavu v zemi jejich původu. Žili v Doněcku, kde probíhá válka, střílí se tam, není možné tam žít. Žalobce se obával o životy všech členů své rodiny. Měli se dobře, ještě před dvěma lety by nikam neodjel. Měl práci, pracoval jako horník. Na západní Ukrajině, pokud by se tam přestěhovali, se obává potíží a nesnášenlivosti, protože hovoří rusky. Jejich město je zničené, obává se, že je zničen i jejich dům. Uvedené skutečnosti potvrdil i ve vlastnoručně psaném prohlášení. Uvedl, že na území ČR nepočítá s pomocí žádných příbuzných či známých.

Ve správním spise je dále založena žádost ČR ze dne 13. 8. 2015 adresovaná Španělskému království o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou podal v ČR, stanovisko Španělského království ze dne 17. 8. 2015 o uznání své příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce; kopie pasů a víz žalobce, jeho manželky a nezletilých synů. Žalobci bylo

dne 3. 6. 2015 vydáno litevské vízum s dobou platnosti od 6. 6. 2015 do 5. 7. 2015, manželce a synům dne 4. 8. 2015 španělské vízum s dobou platnosti od 8. 8. 2015 do 21. 9. 2015.

Při jednání soudu zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání. Žalobce uvedl, že na Ukrajině žili v Doněcké oblasti, v místech probíhajících bojů, již dva roky tam nejde plyn, elektřina, nefunguje škola ani školka. Má dvě malé děti ve věku 1,5 a 5,5 let. Deset let pracoval v dole, měl dobrý plat 1200 USD, nic jim nechybělo. Chce, aby se jeho dětem dařilo dobře. Zde v ČR si děti již zvykly, začínají mluvit česky, starší syn má nastoupit do mateřské školy. Prosí za celou rodinu, aby mohli v ČR zůstat.

Zástupkyně žalobce setrvala na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, náklady řízení žalobce nepožaduje. Pověřená zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby, náklady řízení nežádala.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba není d ů v o d n á.**

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení č. 604/2013 dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 10 nařízení č. 604/2013 a učinil závěr, že v případě žalobce je třeba aplikovat článek 11 citovaného nařízení.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).

Podle článku 11 citovaného nařízení, **pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně** nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, **a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k**

převzetí největšího počtu těchto osob. Jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich.

Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobce je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 11 Dublinského nařízení, které upravuje postup v případě několika rodinných příslušníků. Ve správním řízení bylo prokázáno, že na území členských států Evropské unie, a to v České republice, pobývá rodina žalobce, jeho manželka a dva synové, kteří z Ukrajiny přicestovali na schengenská víza vydaná Španělským královstvím a v ČR stejného dne jako žalobce požádali o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce nesprávně v žalobě namítá, že o jeho žádosti bylo rozhodnuto dříve než v případě jeho manželky a dětí, což by mělo být zřejmé z označení rozhodnutí číselnou řadou, kdy žádost žalobce má číslo 699, žádost jeho manželky a dětí pak č. 698. Z uvedeného je naopak zřejmé, že o žádosti manželky a jeho dětí bylo rozhodnuto dříve – č. 698, než o žádosti žalobce. Protože v případě tří rodinných příslušníků žalobce, je k posouzení jejich žádosti příslušné Španělské království (v jejich případě podle článku 12 odst. 1 Dublinského nařízení a Španělské království svoji příslušnost uznalo), je v případě žalobce, a to podle čl. 11 citovaného nařízení, Španělské království příslušné i k posouzení žádosti žalobce. Ostatně i v jeho případě Španělské království svoji příslušnost k posouzení dne 17. 8. 2015 uznalo. Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se konkrétními důvody žalobce pro udělení mezinárodní ochrany, které bude posuzovat Španělské království. Ze stejného důvodu se nemohl ani krajský soud zabývat žalobními námitkami ve vztahu k hodnocení naplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu. Soud proto nepřisvědčil žalobním námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, který byl žalovaným zcela správně zjišťován pouze v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu k posouzení žalobcem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č. j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25. 2. 2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se uvedenou skutečností zabýval. Konstatoval, že Španělské království je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům

osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Španělské království je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie a žalobci ve Španělském království nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný uvedl, že na úrovni Evropské unie či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky azylového řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Španělském království. Rovněž Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné negativní stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Španělského království, jak to učinil např. zcela jednoznačně a aktuálně v případě Řecka.

Soud k uvedenému dodává, že žalobce neposkytl žádný konkrétní důkaz o tom, že by ve Španělském království nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Uvedl toliko, že ve Španělsku nikoho nezná, což je ve vztahu k určení příslušného státu podle bezprostředně závazného Dublinského nařízení, skutečnost irelevantní.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušných ustanovení nařízení č. 604/2013. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Pro úplnost soud konstatuje, že dnešního dne zamítl i žalobu manželky a dvou nezletilých synů žalobce, vedenou pod sp. zn. 32Az 42/2015.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na jejich náhradu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 22. března 2016

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iveta Škopová